

LÁ THƯ MỤC VỤ

Người cộng sản tố cáo rằng thực dân Pháp chia đất nước ta ra ba miền Bắc, Trung, Nam là để dễ bề cai trị. Còn chính họ thì dùng phương cách nào đây? Phải nói thẳng ra rằng cái chính sách ‘Hộ khẩu gia đình’ là chính sách hà khắc nhất, ngặt nghèo và thâm độc nhất mà họ dùng để cai trị. Hộ khẩu, sổ hộ khẩu, sổ gia đình là những chuyện thường tình, có gì là ghê gớm đâu. Nước nào mà không làm cái công việc đó. Khai sổ gia đình để giúp đỡ về mặt xã hội, bảo vệ an ninh. Khai sổ gia đình để biết tiềm năng kinh tế ở một nơi nào đó, việc đó là tất nhiên. Nhưng dưới chế độ cộng sản, đó là phương thế hữu hiệu nhất để đưa người dân vào cái gông cái cùm !

Trong Phúc Âm nói về Chúa Giêsu là Đấng Chấn Chiên Lành thu thập các con chiên thành một đàn để hưởng sự hướng dẫn chăm nom. Ngài biết từng con chiên một, con nào đi lạc Ngài cất công đi tìm cho ra rồi mang về, con nào gầy còm bệnh tật thì Ngài chăm sóc cách riêng. Nhưng ở trong chế độ hộ khẩu gia đình thì khác, phần tử nào bị xếp loại ‘xấu’ sẽ được đưa đi cải tạo mà thực chất là để bị tiêu diệt. Cuối năm 1954 miền Bắc khởi sự chế độ hộ khẩu gia đình. Ai ai cũng phải học tập cách khai : Khai người đi vắng (đi đâu, đi lúc nào, đi làm gì, đi với ai, lúc nào về...), khai người ở nhà, khai người sống, khai người chết, khai người từ nơi khác tới nhà (tới lúc nào, tới làm gì, liên hệ thế nào với chủ nhà...). Gia đình này theo dõi gia đình kia, gia đình kia rình mò gia đình nọ...Bầu không khí chia rẽ, trả thù nhau bắt đầu nhóm lên đọi dịp bùng nổ. Họ nói về nhà mình, mình cũng nói về nhà họ : cái bí mật, cái xấu, đều đem ra bới móc nhau và tệ nhất là mách cho tổ an ninh biết để lập công.

Vì chia rẽ nên người dân sợ lẫn nhau, trong đó lại có những kẻ ‘đục nước béo cò’, chỉ có đám cán bộ hộ tịch và an ninh được lợi mà thôi, đó là họ nghe hết, biết hết và ghi chép lại hết. Thậm chí nhỏ lòng một con gà để ăn cũng phải hết sức cẩn thận không cho hàng xóm biết kẻo bị kết án là tư sản còn chôn cất của chim của nỏ, hoặc tệ hơn thế nữa, đó là bằng chứng có lên lút liên hệ với nước ngoài. Người cộng sản khai thác tâm lý quần chúng, chỉ khổ là người dân quá thật thà, không hiểu gì về những mưu chước gian tà độc ác của chế độ. Nên họ biết hết mọi việc trong từng gia đình nhất là những cái ‘xấu’ để ra tay cô lập rồi bằng mọi cách tiêu diệt.

“*Đoàn kết, đoàn kết, đại đoàn kết*”, “*Nhà nhà đoàn kết, xóm giềng đoàn kết, toàn dân đoàn kết*”. Những khẩu hiệu kêu vang như thế được viết lên và căng lên khắp nơi. Nhưng người cộng sản có thói quen làm ngược lại điều họ nói và viết. Từ cái chính sách hộ khẩu gia đình mà các gia đình bắt đầu sợ nhau, chia rẽ nhau. Tệ hại nhất là trong mỗi gia đình mọi người chia rẽ nhau, giám sát nhau, nghi kỵ lẫn nhau. Cha mẹ lo sợ một ngày nào đó chính con cái trong nhà sẽ đứng lên đầu tố họ. Mặc dù Karl Marx đã từng kêu gọi “*Hỡi những người vô sản, hãy đoàn kết lại*”, nhưng khẩu hiệu thực tế lại là “*Mỗi người công dân đều là một công an*”, nghĩa là phải dò xét lẫn nhau, từ đó sinh ra nghi ngờ nhau thì làm sao mà đoàn kết ? Khai hộ khẩu chính là khai lý lịch vậy !

Nhà nước cộng sản ‘nắm’ lý lịch của toàn dân do việc khai hộ khẩu gia đình, nên dân gian truyền miệng với nhau rằng ‘hộ khẩu’ đúng là ‘hậu khổ’. Ai cũng phải có hộ khẩu, nếu không là người lang thang, vô gia cư mà chế độ cộng sản không chấp nhận những người như thế. Thêm vào đó, hễ muốn đi đâu cũng phải có giấy ‘thông hành’. Giấy thông hành liên kết chặt chẽ với hộ khẩu. Trên giấy này phải khai rõ: đi đâu, vào nhà nào, liên hệ thế nào với người mình đến, ở bao. Trước khi đi phải báo ‘tạm vắng’, đến nơi phải báo ‘tạm trú’, rắc rối quá !

Trong bài Tin Mừng Chúa Nhật này, ông Gioan (mệnh danh là *con của sấm sét*) đã ngăn cấm những nhóm nhân danh Chúa mà trừ quỷ vì lý do họ không thuộc ‘nhóm của Chúa’. Nhân dịp đó Chúa dạy cho các ông về sự quảng đại, sự đoàn kết và đón nhận người khác khi họ làm điều tốt. Chúa dạy các ông cần phải mở rộng lòng chấp nhận anh chị em mình dù có sự khác biệt. Chúa khát khao chỉ có một đàn chiên và một chủ chiên nên trong đàn chiên Chúa không có ‘tinh thần bè nhóm’, chính Chúa không lập một ‘nhóm’ nào để hưởng đặc quyền đặc lợi. Ôn cứu độ không giành riêng cho một ‘nhóm’ nào mà ban phát cho bất kỳ ai tin và phục vụ trong yêu thương khiêm tốn.

(Trích dẫn từ “*Chúng tôi của Cố Giám Mục Phaolô Lê Đắc Trọng*”)

Linh mục Phạm Quang Hồng.

